

ΥΠΟ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

Παρασταθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν τῷ θεάτρῳ «Ὁμόνοια» ὑπὸ τοῦ
Θιάσου «Μένανδρος» κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1893

Τῷ φίλῳ συνεργάτῃ Μιχαῆλ Γιαννουκάκῃ.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΑΝΑΝΙΑΣ ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ, δικη-
γός φίλος του.

ΣΟΛΟΜΩΝ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ, δικηγόρος.

ΑΝΘΗ ΚΑΡΝΟΥΡΗ, σύζυγός του.

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΡΝΟΥΡΗ, θυγάτηρ των.*

ΤΖΑΝΙΩ } ὑπηρετᾷ τοῦ Καρνούρη.

ΑΡΓΥΡΗΣ }

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

* Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ ἐστιατόριον τῆς οἰκίας τοῦ Καρνούρη. Δεξιᾷ θύρα φέρουσα εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Κωδικέλλη· ἀριστερᾷ, ἑτέρα τοιαύτη φέρουσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Καρνούρη· παρ' αὐτῆς ἑτέρα φέρουσα εἰς τὰ δωμάτια τῆς κ. Καρνούρη· θύρα εἰς τὸ βάθος.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΤΖΑΝΙΩ καὶ ΑΡΓΥΡΗΣ. διευθετοῦντες τὴν ἐν τῷ μέσῳ
εὐρισκομένην τράπεζαν πρὸς φαγητόν.

ΑΡΓΥΡΗΣ.—Τέλος πάντων, Τζανιώ μου, τελείωσε, πρέπει ἢ νὰ
κάνουμε ἀπεργίαν ἢ νὰ προσκαλέσουμε ἓνα συλλαλητήριο!

ΤΖΑΝΙΩ.—Τί νὰ προσκαλέσουμε, λέει;

ΑΡΓΥΡΗΣ.—Ἐνα συλλαλητήριο.

ΤΖΑΝΙΩ.—Τί πράγμα εἶναι αὐτό;

ΑΡΓΥΡΗΣ.—Τί πράγμα εἶν' αὐτό; Νά... μαζευόμαστε ὅλοι
σ' ἓνα μέρος καὶ λέει ὁ ἓνας, λέει ὁ ἄλλος, λέω γώ, λές εσύ,

καὶ ἔτσι λέοντας πέφτει τὸ ὑπουργεῖο ! . . . τῆς περισσότεραις φο-
ραῖς μάλιστα, ἀντὶ νὰ πέσῃ τὸ ὑπουργεῖο, πέφτει ξύλο κ' αὐτὸ
λέγεται κατάργησις τῶν βασιλικῶν προνομίων καὶ καταστρατή-
γησις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, εἰς τρόπον ὥστε ὁ βασιλεὺς κυ-
βερνᾷ καὶ δὲν βασιλεύει !

ΤΖΑΝΙΩ. — Τί λές βρέ ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω . . . τὸ λέν' μάλιστα κ' ἡ
ἐφημερίδες ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Καὶ ἀπάνω σὲ τί τὰ λές αὐτά ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τὰ λέω, διότι πρέπει νὰ προσκαλέσωμε συλλα-
λητήριο διὰ τὴν νέα μόδα ποῦ ἔβαλαν 'ς τὴ μέση τ' ἀφεντικά μας.

ΤΖΑΝΙΩ. — Δηλαδή ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Δηλαδή πρέπει νὰ περιορισθοῦν αἱ ἐργάσιμοι ὄραι
τῶν συνταγματικῶν δούλων τῆς ἐπικρατείας καὶ ν' ἀναγκασθοῦν
τ' ἀφεντικά μας ἢ νὰ πέρνουν περισσότερους δούλους ἢ νὰ μὴ
δέχονται πλέον οἰκοτρόφους 'ς τὰ σπίτια τους . . . Κατάλαβες ;

ΤΖΑΝΙΩ. — Κατάλαβα πῶς πρέπει νὰ δουλεύωμε . . . αὐτὸ θὰ
πῆ δούλος.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ναί, μὰ 'μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ τοὺς ὑπενθυμίσω τὴν
ιδιότητά μου αὐτή, νὰ τοὺς 'πῶ δηλαδή : δούλός σας ! καὶ
νὰ φύγω.

ΤΖΑΝΙΩ. — Κάνε ὅπως ἀγαπᾷς.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ὡστε ποῦ λέμε, σὺ δὲν ἐννοεῖς νὰ κουνηθῆς
διόλου, αἱ ;

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐννοεῖται.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἔτσι εἶσατε σεῖς ἡ σημεριναῖς γυναῖκες . . .
Πάει, πάει ἡ ἐποχὴ ποῦ ἐξεστράτευαν ἡ Σουλιώτισσαις κατὰ
τῆς Ἀβουσσινίας καὶ ἔπεφτε ἡ Ἰωάννα Δ' Ἄρχ εἰς τὰς ἐπάλ-
ξεις τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἡ Μπουμπουλίνα εἰς τὰ τεῖχη τῆς Ἱε-
ριχῶς μὲ μιὰ στάμνα 'ς τὰ χέρια . . . πάει . . . πάει . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Τί σ' ἔπιασε, βρέ, σήμερα, καὶ παραμιλᾷς ἀπ'
τὸ προῖ ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τί μ' ἔπιασε ; . . . Νά . . . μ' ἔπιασε ἀπελπι-
σία μ' ὄλαις σας . . . Τοῦλάχιστον, ἀν δὲν θέλῃς νὰ πέσῃς σὺ
εἰς τὰς ἐπάλξεις κανενὸς φρουρίου ὑπὲρ τῶν δουλικῶν δικαιομά-
των, δὲν πέφτεις ἐδῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου . . . νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς λίγο . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Νὰ κυττᾷς τὴ δουλειά σου, γιὰτὶ κοντεύει με-
σημέρι . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἄγ ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Σκάσε πειά, βρέ ! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τί νά σκάσω... ποῦ μ' ἔσκασες !...

ΤΖΑΝΙΩ. — Μπᾶ ! σέ καλό σου ! . . . Κῦττα, ἔρχονται. . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ποῖός νάναί ; [Παρατηρῶν ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ βάθους] Ἄ ! εἶναι ὁ κ. Κωδικέλλη, ὁ οἰκότροφός μας μὲ τὸν κ. Βρεχτύλο !...

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἔλα λοιπὸν, τῆ δουλειά σου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ αὐτοί, ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ καὶ ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ, εἰ ερχόμενοι :

ἀποθέτουσι τὰ ἐπιανεμόριά των ἐπὶ τοῦ καναπέ.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Ἐξακολουθῶν συνομιλίαν ἣν ἤρχισεν ἔωθεν]. — Ἀκριβῶς ὅπως σοῦ λέγω εἶναι.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Δὲν βαρύνεσαι ! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἄκου ποῦ σοῦ λέω . . . Ἄλλως τε, καθὼς παρετήρησες. . . ἀλλ' ἄς καθίσουμε πρῶτα, γιὰτί ἔχω μιὰ κούρασι. . . Ἀργύρη, φέρε μου σέ παρακαλῶ, ἕλιγο νερό. [Κάθηται].

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Μὰ ἰδρωμένος κάνει νά πιῆτε ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Αἶ τότε φέρε καὶ ἕλιγο κονιάκ. [Κάθηται].

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Κονιάκ μάλιστα. Τζανιώ, φέρε τὸ κονιάκ, νά φέρω ἕγὼ τὸ νερό.

[Ἡ Τζανιώ καὶ ὁ Ἀργύρης ἐξέρχονται διὰ τοῦ βάθους]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ καὶ ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Λοιπὸν σοῦ ἔλεγα ὅτι τὸ νά ἐμπιστεύεται κανεὶς κάτι εἰς ἀνθρώπους ὅπως διόλου ἀγνώστους, ἔστω καὶ σχετικούς του, εἶναι ἀνοησία· πρὸ πάντων ὅταν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ναί, ἀλλ' ὅταν τοὺς συστήσης ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν ;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Τόσω τὸ χειρότερον . . . Δὲν ἔχεις παρὰ νά προσθέσης ὅτι τὸ ἐμπιστεύεσαι ὑπὸ ἐχεμύθειαν καὶ θά ἰδῆς ὅχι μόνον τὸ μυστικόν σου θά διαδοθῆ, ἀλλὰ καὶ θά μεγαλοποιηθῆ ἀναλόγως τῆς φαντασίας τοῦ διαδίδοντος.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τὰ μεγαλοποιεῖς, μοῦ φαίνεται, πολὺ τὰ πράγματα.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Εἶμαι παθών, φίλε μου, καὶ ἔξερω τί σοῦ λέω. Ἄλλως τε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ δοκιμάσης.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Δῆλαδὴ;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἐμπιστεύεσαι δῆθεν κάτι εἰς τὸν οἰκοδεσπότην σου ἢ τὴν συζυγόν του καὶ θὰ ἰδῆς μετ' ὀλίγον ὅτι τὸ μυστικόν σου ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν θὰ διαδοθῆ εἰς τὰς Ἀθήνας πάσας, κατόπιν εἰς Πειραιᾶ, Κόρινθον, Πάτρας, Ναύπλιον, τέλος ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, κατόπιν θὰ φθάσῃ εἰς Εὐρώπην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰς πέντε ἡπείρους! . . . Κύριος οἶδε, ἂν δὲν τὸ μάθουν καὶ οἱ κάταικοι τῆς Σελήνης! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Οὐ! καυμένε, τί ὑπερβολικὸς ποῦ εἶσαι! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Στοιχηματίζομεν;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ὅ,τι θέλεις.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Σύμφωνοι

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Σύμφωνοι. . . ἀλλὰ γὰρ στάσου, σὲ παρακαλῶ, πῶς ἐγὼ σοῦ ἐνεπίστεύθην τὸ μυστικόν μου τῆς ἀπέναντι χήρας καὶ πῶς ἀκόμη θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἓνα ἄλλο. . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Περίεργος]. — Τί; τί;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Βλέπεις, βλέπεις, τί περίεργος ποῦ εἶσαι! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Μά, ἡ περίεργεια φίλε μου, εἶναι φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον. . . ἄλλως τε μὴ συγγένης τὴν περίεργειαν μὲ τὴν ἀκριτομυθίαν. . . Λέγε, λοιπόν, φίλε μου. . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἐπειδὴ θέλω ν' ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς σου, δὲν σοῦ λέω τίποτα.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἔτσι;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Μάλιστα.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἄς εἶναι.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΤΖΑΝΙΩ.

ΤΖΑΝΙΩ [Φέρουσα δίσκον μετὰ κονιάκ]. — Ὅριστε τὸ κονιάκ.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἄφησέ το 'κεῖ ἐπάνω.

[Ἡ Τζανιώ ἀποθέτει τὸν δίσκον ἐπὶ τῆς τραπέζης]

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Πίνων]. — Πίνω πρῶτος καὶ σοῦ εὐχόμαι ὀλοψύχως νὰ χάσης τὸ στοίχημα πρὸς παραδειγματισμὸν σου.

[Ἐν ᾧ πίνει ὁ Βρεχτύλος ἡ Τζανιώ ἐγχειρίζεται αὐτῷ κυρίως ἐπιστολὴν τινα]

ΤΖΑΝΙΩ [Ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Βρεχτύλον]. — Ἀπὸ τὴν κυρίαν Ἰουλίαν.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Τῆ Τζανιώ ἰδιαιτέως]. — Εὐχαριστῶ, Τζανιώ.

[Ἡ Τζανιώ ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους]

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Γελῶν]. — Ὑπὸ ἐχεμύθειαν τὸ ἔλαβες ;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ποιό ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο . . . Ἔλα, ἔλα διά-
θασ' το καὶ μὴ κάνεις τὸ καμπόσο . . . Σ' ἀφίνω μάλιστα καὶ
μόνον διότι ἔχω νὰ κάμω μιὰ ἀπάντησιν σὲ μιὰ ἐπιστολήν.

[Ἐνῶ λαμβάνει ἐκ τοῦ καναπέ το ἱκανοφόριόν του πίπτει ἐξ αὐτοῦ φάκελλός τις
χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ καὶ εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτιά του]

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ, κατόπιν ΑΡΓΥΡΗΣ.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Ἀνεγείρων τὸν φάκελλον]. — Οὐ ! οὐ ! φωτογραφίαν
περιέχει . . . Νὰ τὴν ἰδῶ ἢ νὰ μὴν τὴν ἰδῶ . . . Πρὸ ὀλίγου
εἶπα ὅτι ἡ περιέργεια εἶναι φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, λοιπὸν
ἄς τὴν ἱκανοποιήσωμεν . . . [Ἀνοίγει τὸν φάκελλον καὶ βλέπει τὴν φωτο-
γραφίαν]. ὦ ! ὦ ! αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸν τοῦ φίλου . . . ἡ ἀντι-
κρουή ἢ χήρα . . . προχώρησαν, βλέπω, τὰ πράγματα . . . Δὲν
εἶναι κι' ἀσχημῆ . . . ὦ ! διάβολε ! μὲ τῆς ξένης ἐννοίας, ἔξέ-
χασα τῆς δικαίς μου . . . [Θίπει τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸ θυλάκιόν του]. Γιὰ
ἄς ἰδοῦμε τί μᾶς γράφει καὶ ἡ φιλιτάτη Ἰουλία . . . [Ἀποσφραττίζει
τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀναγινώσκει]. «Εἰς τὰς δώδεκα θὰ εἶμαι εἰς τὴν δεν-
δροστοιχίαν τῶν Ἀνακτόρων, ἐλθέ.— Ἰουλία.» Εἰς τὰς δώδεκα ;
Καὶ τώρα τί ὥρα εἶναι . . . [Παρατηρεῖ τὸ ὡρολόγιόν του] Ἐνδεκα καὶ
εἴκοσι πέντε ! . . . Οὐ ! . . . οὐ ! . . . ἄς πηγαίνω . . . [Τῷ εἰχομέ-
μένῳ Ἀργύρῃ] Γι' ἄκουσε ἴδῶ . . . Εἶπε εἰς τὸν κύριον Κωδικέλλη, ὅτι
ἔφυγα χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ, διότι μοῦτυχε σπουδαία ἐργασία . . .
ἄκουσες ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Πολύ καλά . . . Μὰ τὸ νερὸ ποῦ μοῦ εἶπατε ; . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἄ ! τώρα τῶφερές ; Πολὺ γρήγορα . . .

[Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους].

ΑΡΓΥΡΗΣ [Μόνος]. — Ἄντε καὶ σὺ χασομέρη ! . . . Ἡῦρες τὸν
μῆνα ποῦ τρέφει τοὺς ἔνδεκα ! . . . Τί τυχεροὶ ποῦ εἶναι μερικοὶ,
κ' ὕστερα σὺ νὰ εἶσαι δούλος ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΑΡΓΥΡΗΣ καὶ ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Κρατῶν ἐπιστολῆν]. — Πῶς ! ἔφυγεν ὁ Βρεχτύλος ;
 ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ναι· μοῦ εἶπε πῶς κάποια σπουδαία ἐργασία
 τοῦτυχε καὶ ἔφυγε.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [ἰδίᾳ]. — Κατάλαβα !... ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη τὸν
 ἔβγαλε 'ς τὰ πόδια ! . . . [τῷ Ἀργύρῳ] Καλά. [Ἐγχειρίζων αὐτῷ τὴν
 ἐπιστολὴν] δὸς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΑΡΓΥΡΗΣ [ἰδίᾳ]. — Ἄλλος πάλι τοῦτος ! . . . Τώρα θὰ στρω-
 θῆ 'ς τὸ παραθύρι καὶ γουζοῦρι !... Τυχεροὶ ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ
 χασομέριδες ! . . . Μὰ ἤθελα νὰ ξέρω, εἶναι τυχεροὶ γιὰτ' εἶναι
 χασομέρηδες, ἢ εἶναι χασομέρηδες γιὰτ' εἶναι τυχεροὶ !;... Ἄχ !...
 [ἔξείργεται].

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [μόνος]. — Καλὸν πράγμα, νὰ σοῦ 'πῶ, ἡ οἰ-
 κοτροφία, κρίμα μόνον ποῦ δὲν εἰσῆχθη ἐνωρίτερα εἰς τὴν κλα-
 σικὴν τῶν προγόνων χώραν ! Πόσοι καὶ πόσοι δὲν θὰ εἶχον φέρει
 εἰς πέρας ἔρωτας ἀποτυχόντας, εἰς οὓς θὰ συγκατελέγετο τώρα
 καὶ ὁ ἰδικός μου, ἐὰν δὲν μ' ἐδέχετο ἐδῶ ὁ κύριος Καρνούρης !...
 Ἄλλὰ καὶ ὁ Βρεχτύλος δὲν ἔμεινεν ἄνευ κέρδους ἐκ τῆς οἰκοτρο-
 φίας μου αὐτῆς. . . ἐτρελάθη μαζύ του ἡ κόρη τοῦ οικοδοεσπό-
 του μου, ἀλλὰ καὶ αὐτός, ὁ Βρεχτύλος δηλαδή, δὲν πάει 'πίσω,
 τὴν στιγμὴν μάλιστα αὐτὴν, Κύριος οἶδε, ποῦ πάει ! . . . [βαίνει
 παρὰ τὸ παράθυρον]. Ἄχ ! τί νὰ κάμνει αὐτὴν τὴν ὥραν !... Μ' ἐν-
 θυμεῖται ὅπως κ' ἐγὼ τὴν ἐνθυμοῦμαι ἢ συλλογίζεταί τὸν μα-
 χαρίτην καὶ κλαίει. . . ἡ καυμένη, ἃς εἰμποροῦσα νὰ τῆς ἀπο-
 ζηράνω διὰ παντός τὰ δάκρυά της ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ καὶ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Εἰσερχόμενος διὰ τῆς πρῆς τ' ἀριστερᾶς θύρας, κρατεῖ δικογραφίας].
 — Κάτι 'ς τὸ παράθυρον, κύριε Κωδικέλλη.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Διασκεδάζω τὴν μοναξιάν μου, ὡς ποῦ νὰ
 ἔλθῃ ὁ Βρεχτύλος.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἀλήθεια, πῶς τῶπαθε καὶ σὲ ἀφῆκε μόνον ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Κάποια ἐργασία τοῦτυχε . . . [ἰδίᾳ]. Ἄ !

Ἴδου κατάλληλος περίστασις νὰ δοκιμάσω ἂν ὁ Βρεχτύλος ἔχει δίκαιον ἢ ὄχι . . . ἄς τοῦ ἐμπιστευθῶ δῆθεν κάτι ἐμπιστευτικῶς . . . καὶ βλέπομεν ! [Ῥηλοφώνως] Ἥθελα, κύριε Καρνούρη, νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ κάτι τι . . . ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω ἂν . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἄ ! ἄ ! φίλε μου, δὲν μ' ἐγνώρισες καλά . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Μὰ ζεύρετε . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τί ζεύρετε καὶ δὲν ζεύρετε . . . Εἶμαι τόσον ὀλιγόλογος, τόσον ἐχέμυθος, ὥστε ἀπέναντί μου οἱ ἰχθῦς θὰ σᾶς φανοῦν φλύαροι ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Σᾶς πιστεύω ! . . . Ξεύρετε . . . ἀλλὰ σᾶς τὸ λέγω ὑπὸ πᾶσαν ἐχεμύθειαν . . . ζεύρετε διατὶ ἔργεται ἴδῳ ὁ φίλος σου Βρεχτύλος ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Διάβολε ! . . . Γιὰ σᾶς, γιὰ ποιὸν ἄλλον ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἄ ! μπᾶ ! τὸ πρόσωπον διὰ τὸ ὅποιον ἔργεται μένει ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ σας, εἶναι δὲ γένους θηλυκοῦ . . . τόσῳ μόνον σᾶς λέγω . . . καὶ αὐτὸ ὑπὸ πᾶσαν ἐχεμύθειαν. Ἐγὼ τοὺς λόγους μου ποῦ σᾶς τὸ λέγω.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Σᾶν ἀπίστευτον, μοῦ φαίνεται.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἀκοῦτε ποῦ σᾶς λέγω . . . ἀλλὰ μεταξύ μας.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Γι' αὐτό, μείνατε ἤσυχος.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΑΝΘΟΥΛΑ

ΑΝΘΟΥΛΑ [Ἐξερχομένη τῶν δωματίου της. Πρὸς τὸν σύζυγόν της]. — Μπᾶ ! δὲν ἔφυγες ἀκόμη ; [τῷ Κωδικέλλῃ] Ἄ ! ἐδῶ εἶσθε καὶ σεῖς, κύριε Κωδικέλλῃ ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἀφοῦ μὲ βλέπετε . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Καὶ ὁ φίλος σας πῶς τῶπαθε καὶ δὲν εἶναι μαζὺ σας ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Κάτι τοῦ συνέβη καὶ μὲ ἄφησε.

ΑΝΘΟΥΛΑ [τῷ συζύγῳ της]. — Ἀλήθεια, γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Σολομών . . . [Πλησιάζει].

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Σᾶς ἀφίνω . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ὅχι, δά, μείνατε· δὲν ἔχομε τίποτε μυστικά.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ὅπωςδὴποτε . . . Ἄλλως τε πρὸ τοῦ φαγητοῦ κάμω μίαν βόλτα . . . Au revoir [Φορεὶ τὸ ἱπανοφόριόν του καὶ τυχαίως παρατηρεῖ ὅτι λείπει ἡ φωτογραφία] Διάβολε ! τί ἔγινε ! . . . [εἰσερχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του].

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ καὶ ΑΝΘΟΥΛΑ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Κινῶν τὴν κεφαλὴν του]. — Ποῶς νὰ τῶλεγε! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τί ἔχεις πάλιν καὶ μουρμουρίζεις;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τί ἔχω; Μὴ τὰ ῥωτᾷς!

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Νὰ μὴν τὰ ῥωτῶ! Λέγε, λέγε μου εὐθύς . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Καὶ θὰ εἶσαι ἰκανὴ νὰ τὸ κρατήσης μυστικόν;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄμ! ἄς εἶμαι τάφος! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἐλα τώρα καὶ σύ! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἄς εἶναι, θὰ σοῦ τὸ πῶ· ἀλλὰ ὑπὸ πᾶσαν ἐγγεμύθειαν.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τόσῳ σπουδαῖον εἶναι;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Σπουδαϊότατον! . . . Ξέρεις . . . ἀλλὰ μεταξύ μας, μὴ σοῦ φύγη λόγος. . . Ξέρεις γιατί ἔρχεται ἰδῶ ὁ Βρεχτύλος;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ὅχι! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἐρχεται ποῦ λές ὁ φίλος γιὰ μὰ ἐδῶ ἀπέναντί μας, καὶ νομιζῶ πῶς τὰ πράγματᾶ . . . ἀλλ' ἄς εἶναι· τόσῳ ἀρκεῖ νὰ μάθης . . . καὶ αὐτὰ σοῦ τὰ λέω ἐμπιστευτικῶς.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Μεῖνε ἡσυχος . . . Ἀλλὰ γιὰ ἴπέ μου, ἔχεσες πῶς ὑπεσκέθης τῆς Ἰουλίας νὰ τὴν πᾶς εἰς τὴν δενδροστοιχίαν;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Οὐφ! καὶ αὐτὴ, καθημερινάτικα! . . . Ἄλλως τε ἔχω δουλειὰ ἔς τὸ ὑποθηκοφυλακεῖον . . . αὔριον τὴν πηγαίνω.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Μὰ αὐτὴ ἐτοιμάσθηκε.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Δὲν πειράζει τώρα. . . Αὔριον, χωρὶς ἄλλο! . . .
[Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάνους].

ΣΗΜΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΑΝΘΟΥΛΑ μόνη, κατόπιν ΙΟΥΛΙΑ.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἔ! ἔτσι βέβαια, τώρα ἐξηγοῦνται αἱ συχναὶ ἐπισκέψεις τοῦ κυρ Βρεχτύλου . . . ἔλεγα κ' ἐγώ! . . . Νᾶρχεται τόσον συχνὰ διὰ τὸν φίλον του . . . εἰς τὸν αἰῶνα μας τέτοια φιλία! . . . Μὲ τὴν ἀπέναντι τάχει λοιπόν, αἴ;

ΙΟΥΛΙΑ [Ἐνδεδυμένη διὰ περίπατον]. — Λοιπόν, μαμαῖ;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἐχει δουλειά, παιδί μου, καὶ δὲν ἀδειάζει... αὔριον πηγαίνεις.

ΙΟΥΛΙΑ [Δυσθυμῶς]. — Οὐ! κι' αὐτός! ὅλω δουλειᾶς ἔχει! . . . Μὰ σεῖς τί ἔχετε καὶ εἶσθε συλλογισμένη;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τί ἔχω; . . . Γιὰ νὰ σοῦ 'πω, εἶσαι ἰκανὴ νὰ κρατήσης μυστικόν;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐγώ;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ναί, σύ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἄμ! ἂν φαίνεται τὸ στόμα μου κλειδωμένο καὶ χρειάζεται σιδηρόχρστο ν' ἀνοιχθῇ! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τότε, θὰ σοῦ τὸ 'πῶ . . . ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν ἐγεμύθειαν, ἀκοῦς;

ΙΟΥΛΙΑ [Ἐνθουσιῶσα]. — Μά . . . [Ἰδιᾶ] Νὰ ἠνώνησεν ἄρα γε τίποτε;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄμ! βέβαια ποῦ νὰ τὸ ξέρης . . . Ἔρχεται λοιπόν . . . ἀλλὰ σοῦ λέγω πάλιν ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι μυστικόν καὶ νὰ φυλάξης ἀπόλυτον ἐγεμύθειαν . . .

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὰ δὲν μὲ ξέρετε, τώρα σεῖς;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ναί, δὲν σοῦ λέω . . . Λοιπόν ὁ φίλος ἔρχεται ἐδῶ διὰ τὴν ἀντικρυνὴ τὴν χήρα καὶ ἴσως μάλιστα ἀπόψε . . .

ΙΟΥΛΙΑ [Ἐντρομῶς]. — Τί, μαμαῦ μου, τί;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄς εἶναι, κορίτσι σὺ δὲν κάνει νὰ μάθης περισσότερα.

ΙΟΥΛΙΑ [Ἰδιᾶ]. — Τὸν ἐλεεινόν! Καλὰ ἔκαμα καὶ δὲν ἐπῆγα ἔς τὴν δεινροστοιχίαν.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Σοῦ συνιστῶ λοιπόν ἐγεμύθειαν.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐννοια σας.

[Ἡ Ἀνθοῦλα εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτιά της]

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΙΟΥΛΙΑ μόνη, κατόπιν ΤΖΑΝΙΩ

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἄ! ἔτσι λοιπόν! . . . Διὰ τὴν χήραν ἔχεται ἐδῶ καὶ μοῦ ὠρκίζετο πίστιν ὁ παλιάνθρωπος . . . Ἄλλὰ ὅλοι τους τέτοιοι εἶναι οἱ ἄνδρες! . . . [Κάθηται περίλυπος παρὰ τὸ παράθυρον].

ΤΖΑΝΙΩ [Εἰσερχομένη διὰ τοῦ βάλους]. — Καλέ, τί ἔχετε, κυρία;

ΙΟΥΛΙΑ. — Τί ἔχω; . . . Ἄχ! Τζανιώ μου, ἂν ἤξερες . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Τί κυρία μου, τί;

ΙΟΥΛΙΑ. — Τὸ πρᾶγμα εἶναι μυστικὸν καὶ δὲν ἔξεύρω ἂν πρέπει νά . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Καλέ, κυρία μου σὲ μένα ; ! . . . Βγάζω ἔγὼ ἄγνη σὲ τέτοια πράγματα ;

ΙΟΥΛΙΑ. — Μά, Τζανιώ μου . . . ὑπὸ ἐχεμύθειαν ἀπόλυτον !

ΤΖΑΝΙΩ. — Μείνατε ἤσυχη.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὴ τύχη καὶ σοῦ ξεφύγη λέξις ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Καλέ, κυρία, παιδί εἶμαι ἐγώ ; !

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὁ Βρεχτύλος μὲ ἀπατά !

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἄ ! μπᾶ ! Δὲν τὸ πιστεύω.

ΙΟΥΛΙΑ. — Νὰ τὸ πιστεύσης ! Αὐτὰ ποῦ ἔμαθα σήμερα . . . ἀλλὰ σοῦ τὸ λέγω ὑπὸ ἐχεμύθειαν, ἀκοῦς ; . . . Δὲν ἤρχετο ἐδῶ γιὰ μένα . . . ἤρχετο διὰ τὴν ἀντικρουμένη τὴν χήραν, ἀπόψε μάλιστα ἔχουν συμφωνήσει νὰ τὴν κλέψῃ ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Τί μοῦ λέτε ! . . .

ΙΟΥΛΙΑ. — Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω ! . . . Τὸν μασκαρᾶ ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἀλήθεια, κυρία, τοῦ χρειάζεται . . . Ἐννοια σας ὅμως καὶ δὲν χάθηκεν ὁ κόσμος ! . . .

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὴ μοῦ τὸν θυμίζῃ, τὸν παλῆάνθρωπο ! . . . Ποῦ πῆγεν ἡ μαμᾶ ;

ΤΖΑΝΙΩ. — Μέσα.

ΙΟΥΛΙΑ. — Λοιπὸν εἶπαμε, τσιμουδιά . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐννοια σας !

[Ἡ Ἰουλία εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτια της]

ΣΚΗΝΗ ΩΔΕΚΑΤΗ

ΤΖΑΝΙΩ μόνη, κατόπιν ΑΡΓΥΡΗΣ

ΤΖΑΝΙΩ. — Τὸν μασκαρᾶ, τὸν εἶδες ἐκεῖ ὑποκρισία ! . . . Ποιὸς ἔμπορουσε ποτὲ νὰ τὸ πιστέψῃ ! . . . Ἄρά γε νὰ τοῦ ἠμοιάζῃ κι' ὁ Ἀργύρης ; . . . Ἀλλὰ δὲν πιστεύω, φαίνεται ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἀγαπᾷ μὲ τὰ σωστά του, ἂν κι' ἐγὼ δὲν τοῦ ἀποδείχνω τίποτα, γιατί καλὸ εἶναι νὰ τὸν δοκιμάσω ἀκόμη . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ [Εἰσερχόμενος διὰ τοῦ βάθους]. — Ἐδῶ εἶσαι σὺ, κ' ἐγὼ σὲ ζητάω τόσην ὥρα ;

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐλά, ἔλα νὰ μάθῃς τί πραγματάκια εἶσατε οἱ ἄνδρες . . . Ἀλλὰ τί κάθουμαι καὶ λέω ! . . . Τὸ πρᾶγμα εἶναι μυστικὸν καὶ δὲν κάνει νά . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τί λέει! Μυστικό! . . . "Ὡστε ἔχεις καὶ μαζὺ μου μυστικά;

ΤΖΑΝΙΩ. — Καὶ γιατί νὰ μὴν ἔχω; . . . "Ἄν ἤξερα ὅμως πῶς δὲν θ' ἄλεγεσ τίποτα σὲ κανένα . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἐγώ; ! Μποροῦν νὰ μὲ κρεμάσουν ἀνάποδα καὶ νὰ μὴ βγάλω τσιμουδιά! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Μὰ, μοῦ ὑπόσχεσαι πῶς δὲν θὰ 'πῆς τίποτα;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — "Ἄπιστη ποῦ εἶσαι καυμένη! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — "Ἄς εἶναι μᾶθε λοιπόν, μὰ τὸν νοῦν σου, ἀκοῦς;... Μᾶθε λοιπόν πῶς ὁ κύρ Βρεχτύλος ἔρχεται ἐδῶ γιὰ τὴν ἀντικρουνὴν μας τὴν χήρα, ἀπόψε μάλιστα θὰ τὴν κλέψῃ . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — "Ἐλα δά! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Τὸν εἶδα, σοῦ λέω, νὰ τὰ συμφωνάῃ. Θάρθη κατὰ τῆς δώδεκα μ' ἓνα ἀμάξι νὰ τὴν πάρῃ κι' ἀπὸ 'δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Βρέ, τὸν κατεργάρε. . . Ξέρεις τί λέω, Τζανιώ, ἔρχεσαι νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς τὸ ἴδιο;

ΤΖΑΝΙΩ. — Νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ μὴ με σκοτίζῃς . . . κ' ἐγὼ δὲν κλέφτουμαι. . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τότε γιατί σὺ κλέβεις τὴν κυρά;

ΤΖΑΝΙΩ. — Τὸν κακό σου τὸν καιρό! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Μὰ γιατί Τζανιώ μου, μὲ βρίζεις;

ΤΖΑΝΙΩ. — Γιατί σοῦ πρέπει. . . Βρέ σὺ, ἂν κλέβω 'γὼ, κλέβω γιὰ τὸ συμφέρον σου. . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τί ἔκαμῃ, λέει!;

ΤΖΑΝΙΩ. — Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ θὰ κάνω 'γὼ τὴν προικὰ μου! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — "Ὡστε, Τζανιώ μου, παιρνόμαστε. . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Δηλαδή. . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — "Ἄσ' τα, ἄσ' τα, Τζανιώ, καὶ σ' ἐκατάλαβα... Ἔννοια σου, κλέβε σὺ τὴν κυρά κ' ἐγὼ συγυρίζω τὸν ἀφέντη. . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Καλὰ κάνε ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ τὸ μυστικό ποῦ σοῦ εἶπα νὰ φυλάξῃς, ἄκουσες;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Πάλι γὰ ἴδια;

ΤΖΑΝΙΩ. — Ξέρω 'γὼ! . . .

[Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάλους]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΡΓΥΡΗΣ μόνος, κατόπιν ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Μπράβο του τοῦ κύρ Βρεχτύλου, ἂν τὰ κατάρρε μὲ τὴν ἀντικρουνὴν μας . . . καλὰ θὰ πέσω, σοῦ εἶναι ἓνας

κόμματος ! . . . τάκος πρώτης ! . . . Μὰ νὰ τὰ ζέρωγ τάχατες
 κὺτὰ ὁ κύριος Κωδικέλλη; Καὶ τὸν ἔφερνε ὁ καυμένος σπῆτι
 του ! . . . Τί σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ φίλοι καμμιὰ φορὰ ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἐρχόμενος ἀπὸ τῶν δωματίων του. Ἰδία]. — Τί νὰ ἔγαινε;
 Περίεργον ! [Τῆ Ἀργύρῃ] Μὴν εἶδες σύ ; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τὸν κύριον Βρεχτύλον ; . . . Ἄλλὰ τί κάθουμαι
 καὶ λέω . . . δὲν κάνει νὰ πῶ τίποτε, γιὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι
 πολὺ μυστικόν . . . ἀλλ' ἂν πάλι μπόρῃτε νὰ μὴν πῆτε σὲ
 κανένα τίποτα μπουρούσα νά . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Λέγε μου, ἀνόητε, γρήγορα τί συμβαίνει.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Μὰ θὰ τὸ πῆτε σὲ κανένα ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Θὰ μοῦ εἶπῃς νὰ ἢ ὄχι ; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἀφοῦ ἐπιμένετε, σᾶς τὸ λέω, ἀλλ' ὑπὸ ἐγεμύ-
 θειαν . . . εἶναι τὸ πρᾶγμα, ζέρετε, πολὺ μυστικόν, καὶ ἂν σᾶς
 τὸ λέω, τὸ κάνω αὐτὸ γιὰ τὴν ζέρω τὸν χαρακτῆρα σας . . . Ποῦ
 λέτε λοιπόν, ὁ φίλος σας κύριος Βρεχτύλος . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἀνοπομονῶν]. — Αἶ ! τί ἔκαμεν ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τί ἔκαμε ; . . . Φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα . . .

Τᾶχει φτιάσει μὲ τὴν ἀντικρυνήν τὴν χήρα . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἀναπηδῶν]. — Πῶς ; ! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω . . . καὶ ἀπόψε μάλιστα ἔχουν
 συμφωνήσει νὰ τὴν κλέψῃ . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ποῖος τὸ εἶπε ; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Καλὲ τοὺς εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια . . .
 εἶδα καὶ τὸν ἀμαξᾶ ποῦ τοῦ ἔδωκε καππᾶρο . . . τέλος πάντων
 τὰ πράγματα εἶναι συμφωνημένα, ἴσως μάλιστα τὴν ὥρα αὐτὴ
 ποῦ σᾶς μιλάω νὰ τὴν ἔχῃ καὶ κλειμμένα ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἐκτὸς ἑαυτοῦ]. — Κὺτταξε καλὰ μὴ μὲ γελάς,
 γιὰ τὴν . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Νὰ σᾶς γελάσω ; . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. [Ἐισερχόμενος διὰ τῆς μεσαίας θύρας]. — Ἄ ! μὰ τὸ
 πρᾶγμα πλέον καταντᾶ ἀηδία ! . . . Μέρα μεσημέρι νὰ γίνωνται
 τέτοια πράγματα ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τί συμβαίνει πάλι ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τί ; Δὲν πήρατε σεῖς ἀκόμη εἰδησι ; . . .
 ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Καμμία ἐπανάστασις ; . . .
 ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Καλέ, τί ἐπανάστασις ! . . . "Ἐκλεψαν τὴν
 ἀντικρυνὴν μας τὴν χήρα.
 ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τὴν ἔκλεψαν ; ! . . .
 ΑΡΓΥΡΗΣ [τῷ Κωδικέλλῃ]. — Τὰ βλέπετε ;
 ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Δὲν κυττᾶτε ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ ἰδῆτε τί
 κόσμος εἶναι συναγμένος ἔς τὴν πόρτα της.

[Ὁ Κωδικέλλης πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρατηρεῖ ἔξω]

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Γι' ἅς πεταχτῶ γὼ νὰ μάθω τὰ καθέκαστα
 [Ἐξέρχεται].

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Αὔριο πάλι θὰ διαβάζωμε ἔς τὰς ἐφημερί-
 δας, πῶς ἔς τὸ τάδε σπῆτι ἄγνωστοι τινές . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἀναπνέων]. — Πῶς εἶπατε ; "Ἄγνωστοι ; Ἄ !
 ὄχι, τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν εἶναι ἄγνωστοι . . . τοὺς ἔξέρω ἐγὼ
 ποιοὶ εἶναι, ἢ μᾶλλον τὸν ξέρω . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τὸν ἔξερετε ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τὸν ἔξέρω, μάλιστα καὶ θὰ ἐκδικηθῶ . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Μὰ ποῖός εἶναι ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ποῖός εἶναι ; "Ἀδύνατον νὰ τὸν φαντασθῆτε...
 εἶναι ὁ Βρεχτύλος !

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ὁ Βρεχτύλος ; ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Αὐτός μάλιστα.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Δὲν πιστεύω . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — "Ἐχετε δίκαιον . . . ποῖός ἔμπορουσε ποτὲ
 νὰ πιστεύσῃ πῶς ἓνας φίλος, ἓνας . . . Τὸν εἶδατε, βεβαίως, πῶς
 ἤρχετο ἐδῶ καθ' ἡμέραν . . . πῶς . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν . . . κ' ἐγὼ παρε-
 τήρησα κάτι ὑπόπτους κινήσεις . . . κάτι . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἄ ! παρετηρήσατε καὶ σεῖς αἱ ; . . . βλέ-
 πετε ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Κάτι μάλιστα κρυφομιλήματα μὲ τὴν Τζα-
 νιώ, δὲν μοῦ ἤρρεσεν καθόλου . . . Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ αὐταῖς τῆς
 ἡμέραις ἔχασα καὶ μερικὰ πράγματα . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε . . . ἐγὼ . . . ἐγὼ
 ἔχασα τὸ πᾶν ! . . . Ἄ ! τὸν ὕπουλο ! . . . τὸν ὑποκριτὴ ! . . .
 Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάθωμαι μὲ χέρια σταυρωμένα καὶ νὰ
 μουρμουρίζω σὰν γύναιον . . . πρέπει . . . πρέπει νὰ κινηθῶ καὶ
 λίγο . . . Θά του δεῖξω γὼ ! . . . [Βιστέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ μόνος, κατόπιν ΑΝΘΟΥΛΑ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἀπίστευτα πράγματα, ἀπίστευτα! . . Πῶς ἀπατοῦν πολλάκις τὰ φαινόμενα! . . . Ὁ Βρεχτύλος κλέπτης! . . Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ λέγει ὁ στενότερός του φίλος . . . Τὸ βέβαιον εἶναι πῶς κ' ἐγὼ δὲν εἶχα σχηματίσει πολὺ καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ. . . ἀπὸ τῆς ἐποχῆς μάλιστα ποῦ τὸν εἶδα νὰ ἔγχι σχέσεις μὲ τὴν ὑπηρετρίαν μου . . . καὶ τώρα αἱ συχναὶ ἀπώλειαι μερικῶν μου πραγμάτων . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ [Εἰσερχομένη ἀποτόμως]. — Μὰ δὲν εἶναι πλέον κατάστασις αὐτή! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τ' εἶναι πάλι;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Μοῦ ἐπῆραν ἓνα δεκάφραγγο ἔμπρὸς ἀπ' τὰ μάτια μου . . ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ ποῦ τὸ εἶχα ἀφίσει ἔς τὸ κομὸ ἐπάνω . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Πότε;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Πρὸ ὀλίγου ποῦ ἦλθα καὶ σοῦ ὠμίλησα . . ὅταν ἦσουν μὲ τὸν Κωδικέλλην.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἄ! τότε αἶ; . . Ξεύρω, ξεύρω ποῖος τὸ ἐπῆρε . . Ἄ! δι' αὐτὸ δὲν ἦτον ἐδῶ ὁ φίλος . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ποῖος φίλος;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ποῖός; Ἄν ἔμπορεῖς, μάντευσέ τον.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἐλα, καυμένη, λέγε μου τώρα.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἄς εἶναι. Τὸ δεκάφραγγον λοιπόν, τὸ ἔκλεψεν ὁ Βρεχτύλος.

ΑΝΘΟΥΛΑ [Ἐκπληκτός]. — Ὁ Βρεχτύλος!

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ὅλος κι' ὅλος!

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄ! . . . γι' αὐτὸ λοιπόν! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τί; ἔχεις καὶ σὺ τίποτε ἐνδείξεις;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἐχω κ' ἔχω! . . . Προτιήτερα ποῦ ἦσουν ἴδῶ μὲ τὸν Κωδικέλλην, αὐτὸς ἐπήγαине καὶ ἤρχετο κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ κύτταζε τὰ παράθυρά μας σὰν κλέπτης! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἐτσι αἶ; . . Τὸν κακοηθέστατον! . . Ἄμ! δὲν ξέρεις καὶ τὸ ἄλλο . . ἔκλεψε καὶ τὴν ἀντικρουή μας τὴν χήρα.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τί μοῦ λές! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ναί, ναί . . . ἄλλ' ἡ ἀστυνομία εἶναι ἐπὶ τὰ ἔγνη του καὶ δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τ' εἶν' ὁ κόσμος! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἡ Τζανιώ μέσα εἶναι;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Μέσα.

[Ὁ Καρνούρης εἰσερχεται εἰς τὸ γραφεῖόν του].

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

ΑΝΘΟΥΛΑ μόνη, κατόπιν ΤΖΑΝΙΩ.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄκοῦτ' ἐκεῖ κατάστασις! . . . Ὁ κύρ Βρεχτύλος μὲ τὰ γαλλικά του, μὲ τὸ πιάνο του, μὲ τὸ ἔνα του, μὲ τὸ ἄλλο του κλέπτης! . . . Ποῖος τῶξερε νὰ προσέχῃ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐψαξα παντοῦ, κυρία . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἐνεῖα σου, Τζανιώ, μὴ γάνῃς τὴν ὥρα σου καὶ δὲν εἶναι πεσμένο . . . μοῦ τῶχουν πάρει . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Μήπως ἡ κυρία ὑποπτεύεται; . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς σὲ ὑποπτεύθην κατ' ἀρχάς, κατόπιν ὅμως ἔμαθα τὸν κύριον . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἄν νομίζετε τὸν Ἀργύρη, κυρία, ἔχετε ἄδικο. . . αὐτὸς εἶναι πολὺ τίμιον παιδί . . . ἄλλος ἐγώ! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τὸ πιστεύω . . . ὁ κύριος ποῦ μοῦ πῆρε τὸ δεκάφραγκο εἶναι ἄνθρωπος τοῦ κόσμου . . . μὲ πολλὰς γλώσσαις . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Καὶ πολλὰ χέρια! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τέλος πάντων εἶναι ὁ Βρεχτύλος!

ΤΖΑΝΙΩ [Ἐκπλαγίστα]. — Καλὲ τί λέτε! . . . Ὁ κύριος Βρεχτύλος! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Αὐτός, μάλιστα . . . Ἄλλ' ἡ ἀστυνομία εἶναι ἐπὶ τὰ ἔγνη του καὶ ὅσον οὐπω πιστεύω νὰ τὸν πιάσουν.

ΤΖΑΝΙΩ. — Καλὰ νὰ τοῦ κάνουν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ὁ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Εἰσερχόμενος τρέχων]. — Βρὲ ἀδελφέ, δὲν ἀκοῦτε. . . μὴν ὦρα φωνάζω . . . ἡ Ἰουλία λιποθύμησε μέσα . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἰλιποθύμησε! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ, — Τῆς εἶπα πῶς πιάσαμε τὸν Βρεχτύλο κλέπτη, καὶ ἀπ' τῆ ἄντροπῆ της λιποθύμησε.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τὸ καυμένο τὸ κορίτσι . . . Ἔλα, πᾶμε μαζί.

[Ἡ Ἀνθούλα καὶ ὁ Καρνούρης ἐξέρχονται].

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ

ΤΖΑΝΙΩ μόνη, κατόπιν ΑΡΓΥΡΗΣ.

ΤΖΑΝΙΩ. — Ποῖος νὰ μοῦ τῶλεγε πῶς ὁ κύριος Βρεχτύλος ἦταν τέτοιος! . . . Πάει, πάει ὁ κόσμος, χάθηκε! . . . Νὰ κλέβουμε μεῖς τὰ δουλικὰ, ὑπομονή, ἀλλὰ κ' οἱ ἀφεντάδες . . . αὐτὸ πειρὰ εἶναι πολὺ! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τᾶμαθες, Τζανιώ; . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἄμ! ἐσὺ τᾶμαθες; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Γιὰ τὴν χήρα;

ΤΖΑΝΙΩ. — Βρέ, ποῖα χήρα! . . . Γιὰ τὸν κύρ Βρεχτύλο . . . κλέφτης ὁ φιλαράκος μας, κλέφτης! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὴ εἶναι παληὰ δουλειά . . . αὐτὸς ἔκλεψε καὶ τὴν χήρα.

ΤΖΑΝΙΩ. — Τί, κλέψανε καὶ τὴν χήρα;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τὴν κλέψανε, λέει; ! . . . Τῆς πῆραν ὅλα τ' ἀσπρόρουχα.

ΤΖΑΝΙΩ. — Βρέ τὴν καυμένη! . . . Μ' ἀφοῦ ξέρουμε τὸν κλέφτη; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Θὰ τὸν πιάσουν, τί θὰ κάνουν.

[Ἀκούεται ἔσωθεν ὁ κώδων].

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐέρεις, λιποθύμησε κ' ἡ κυρία Ἰουλία.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἄπ' τὸ φόβο της μὴ τὴν κλέψῃ καὶ αὐτήν;

ΤΖΑΝΙΩ. — Δὲν πιστεύω, γιατί αὐτὴ ἄλλο καὶ δὲν γύρευε παρὰ νὰ τὴν κλέψῃ . . . Μὰ τρέχα γιατί κοντεύουν νὰ σπάσουν τὸ κουδοῦνι.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Καὶ γιατί δὲν πᾶς ἐσὺ;

ΤΖΑΝΙΩ. — Μὰ . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Πήγαινε, γιατί ἔμπορεῖ νὰ τῆς ἔχουν λύσει τὸν κορσὲ καὶ δὲν κάνει νὰ πάω γώ.

ΤΖΑΝΙΩ. — Καλὰ λές . . . οὔτε γὼ δὲν ἤθελα νὰ πᾶς [Ἐξέρχεται].

ΑΡΓΥΡΗΣ [μόνος]. — Ἡ δουλειὰς μας πᾶνε πρῖμα . . . μεῖς κλέβουμε καὶ ἄλλον πιάνουμε . . . αὐτὸ θὰ πῆ νάχῃς τύχη! . . .

Φαίνεται ὅμως, πῶς κάτι θὰ κτυπᾷ καὶ ὁ κύρ Βρεχτύλος . . .
 ἄμ! τί νὰ σοῦ κάνη ὁ ἄνθρωπος χωρὶς θέσι καὶ ἐρωτευμένος! . . .
 Ἐγὼ καὶ μὲ θέσι καὶ πάλι λερώνω τὰ χέρια μου! . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΑΡΓΥΡΗΣ καὶ ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Μέσα εἶναι ὁ Κωδικέλλης;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὸς μέσα εἶναι . . . μὰ τοῦ λόγου σου ποῦ εἶσαι ἔξω;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Τί εἶπες;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Λέω πῶς ὁ κύριος Κωδικέλλης ἔμαθε τὰ καθε-
 καστα καὶ καλλίτερα εἶναι νὰ μὴ σᾶς ᾄῃ.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Τί λές, βρέ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω! . . . Τᾄμαθε μάλιστα κ' ἡ
 κυρία, ὁ ἀφέντης . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Πῶς! ἔμαθε τίποτε ὁ κύριός σου;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἄμέ, τί θαρρεῖτε!

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [ἰδίᾳ]. — Γῆ' αὐτὸ δὲν ἦλθαν ἔς τὴν δενδροστοι-
 γίαν! . . . [Ἐψηλοφῶνως]. Καὶ ἡ Ἰουλίττι τί εἶπε;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὴ λιποθυμήσε.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Τὴν καυμένη! . . . Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ὁ
 κύριος Καρνούρης;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Κυττάει νὰ ξελιποθυμήσῃ τὴν κόρη του . . .
 Σταθῆτε μάλιστα . . . ἔρχεται.

ΣΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Βαίνων πρὸς προὔπαντησιν τοῦ Καρνούρη]. — Ἄ! Κύριε
 Καρνούρη . . . Ὁμολογῶ τὸ ἀνάρμοστον τῆς πρὸς ὑμᾶς διαγω-
 γῆς μου, πλὴν βεβαιωθῆτε πῶς δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως,
 ἢ μᾶλλον δὲν ἐτόλμων νὰ . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἡ πράξις εἶναι πάντοτε ἀξιόμιστος, διὰ νὰ
 μὴ εἶπω ἄλλο τι . . . ἄλλως τε, δὲν εἰξεύρω εἰς τί δύναμαι
 τώρα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — "Αν δύνασθε, λέτε ! . . . Καί ποῖος ἄλλος παρὰ σεῖς δύνασθε . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Μὲ συγχωρεῖτε, εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν εἶμαι ὅλως διόλου ξένος . . . καὶ κάμετε ὅπως ἀγαπᾶτε . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ξένος εἶσθε ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἐννοεῖται !

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Μὰ δὲν εἶναι κόρη σας ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Κόρη μου ; . . . Χάχ ! ᾄχ ! ᾄ ! . . . Τῶν χρημάτων τῆς γυναικός μου θὰ σᾶς παρακαλέσω μόνον νὰ φεῖδεσθε καὶ τίποτε περισσότερον . . . Χαίρετε ! [Κινεῖται ὅπως ἐξέληθ, ἀλλ' ἐπιστρέφει πάλιν]. "Αν τύχη καὶ σᾶς παραπέμψουν εἰς τὸ κακουργοδικεῖον, ἔρχεσθε καὶ μ' εὐρίσκετε [Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους].

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Καθ' ἑαυτόν]. — Μὴ τυχὸν παρεφρόνησε ; . . . Δὲν εἶναι κόρη του, εἶπε, ἂν μὲ παραπέμψουν εἰς τὸ κακουργοδικεῖον νὰ φεῖδωμαι τῶν χρημάτων τῆς γυναικός του . . . ἀφεύκτως δὲν εἶναι καλὰ. [τῇ Ἀργύρῃ] Βρὲ Ἀργύρη, καλὰ εἶναι ὁ ἀφεντικός σου ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Καλὰ καὶ σὲ χαιρετάει ! . . . [Ἐξέρχεται σοβαρῶς].

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Μόνος]. — "Αλλος πάλι ! . . . Δὲν ἔξεύρω τί νὰ ὑποθέσω ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ καὶ ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἐξερχόμενος τῶν δοματίων του καὶ βλέπων αἴφνης τὸν Βρεχτύλον ὃν δὲν περιέμενε]. — ᾄ ! μ' αὐτὸ εἶναι παρὰ πολὺ, κύριε ! . . . Ἔχεις τὴν τόλμην νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ κατόπιν τῆς πρὸς ἐμέ . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Ἐκπληκτός]. — Τί ὕφος εἶναι πάλιν αὐτό ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τί ὕφος εἶν' αὐτό ; Πρέπει νὰ ἴντροπέσαι καὶ ἴλιγο. . . Ἀλλὰ κατόπιν τῶν ὄσων ἔπραξες, ποῦ ἴντροπή ! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Δὲν σὲ καταλαμβάνω.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Δὲν μὲ καταλαμβάνεις, αἴ ;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Καθόλου !

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Θὰ μὲ καταλάβῃς, ὅταν θὰ μοῦ δώσης λόγον. . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Μίλα καλὰ, Κωδικέλλη.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω . . . Ὡς νὰ μὴν εἴξουρες ὅτι ἐνδιαφέρομαι δι' ἐκείνην . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν καταλαβαίνω τὶ λές . . . Ἀλλὰ γιὰ στάσου, σὲ παρακαλῶ, γιὰ 'πέ μου μὴ κατὰ λάθος 'μπῆκα σὲ κανένα φρενοκομεῖον; Γιατί ὅλοι σας σήμερα ἢ παραμιλεῖτε ἢ τρελλαθήκατε.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Νὰ τ' ἀφήσης κατὰ μέρος αὐτά . . . κ' ἔπρεπε, κύριε, πρὶν ἀποφασίσῃς νὰ μοῦ τὴν πάρῃς νὰ σκεφθῆς ὅτι ἡ φίλιὰ μας . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — ᾤ! ᾤ! τώρα ἐννοῶ . . . Καὶ γι' αὐτὸ χάλασες τὸν κόσμῳ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Πῶς! Καὶ τόχεις λίγο αὐτό;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Σπουδαῖον πράγμα! . . . Δὲν τὴν 'πῆρα, ἀδελφέ μου, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν κρατήσω . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τί εἶπες;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἐννοεῖται! . . . Τὴν ἐπῆρα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ σοῦ τὴν ἐπιστρέψω . . . ἄλλως τε, σὲ βεβαιῶ, δὲν ἔκαμα καμμίαν χρῆσιν αὐτῆς . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Με θυμὸν]. — ᾤ! μὰ εἶσαι κῦθὰδης, καταλαβαίνεις;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — ᾤ! ᾤ! ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει! . . . Σὲ ἀκούω μίαν ὥραν νὰ μὲ ὑβρίζῃς καὶ ἐνόμιζα ὅτι χωρατεύεις. . . Ἦδη ὅμως ὅτε τὰ πράγματα ἀλλάζουν ὄψιν, σοῦ ἀνταποδίδω τὰ ἴσα καὶ μετανοῶ ὅτι ὑπῆρξα φίλος σου.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Σὺ, φίλος μου! . . . Σὺ ὅστις ὑπεκρίνεσο τὸν φίλον διὰ νὰ μοῦ ἀρπάσῃς πᾶν ὅ,τι ἐλάτρευα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἐχεις πολὺ λάθος, δὲν σοῦ ἤρπασα τίποτε. . . τὸ ἡῦρα κατὰ γῆς καὶ τὸ 'πῆρα.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ — Παραφρονεῖς;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Δὲν παραφρονῶ διόλου . . . ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὸ ἡῦρα κατὰ γῆς καὶ ὅτι σοῦ τὸ ἐπιστρέφω.

[Ἐξάγει τὸ θυλακίον του τὴν φωτογραφίαν ἣν εὔρει κατὰ γῆς ἐν τῇ πέμπτῃ σκηνῇ]

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τ' εἶν' αὐτό;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἡ φωτογραφία τῆς χήρας, τί ἄλλο;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — ᾤ! κρατεῖς σὺ τὸ πρωτότυπον καὶ μοῦ δίδεις τὸ ἀντίτυπον! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Παραφρονεῖς! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Δὲν παραφρονῶ διόλου, ἀλλὰ λέγω ὅτι ἀφοῦ μοῦ ἔκλεψες τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν ποῦ μοῦ ἐπιστρέφεις, μοῦ ἔκλεψες καὶ τὸ πρωτότυπὸν τῆς.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ὑπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ!

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Εἰσερχόμενος διὰ τοῦ βάθους]. — Δόξα σοι, ὁ Θεός!... Συνελήφθη καὶ μιὰ φορὰ ὁ κλέπτης. . . Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε ποῦ τοῦ ἐφόρτωσαν ἔς τὴν ράχι! ὅλην τὴν μπουγάδα. . . Ἄ! κύριε Κωδικελλῆ, ἐγελάσθης. . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Δὲν σᾶς ἐννοῶ τί λέτε.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Λέγω ὅτι ὁ κλέπτης τῆς χήρας συνελήφθη καὶ ὁδηγεῖται ἐν πομπῇ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ὡστε δὲν εἶναι ὁ Βρεχτύλος;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Ἐν ὄργῃ]. — Μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Βρεχτύλος οὔτε εἶδῃσιν τοῦ πράγματος ἔχει.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Γιὰ σταθῆτε, σᾶς παρακαλῶ. . . Πρέπει νὰ δοθῇ μιὰ ἐξήγησις. . . Τόσῃν ὥραν φιλονεικοῦμεν ἐδῶ χωρὶς νὰ ξεύρωμεν περὶ τίνος πρόκειται.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Αὐτὸ κ' ἐγὼ βλέπω.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΑΡΓΥΡΗΣ

ΑΡΓΥΡΗΣ [Εἰσερχόμενος διὰ τῆς μεσαίας θύρας]. — Ρεζιλίκι ποῦ τῶπαθεν ὁ φουκαρῆς! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Τῷ Ἀργύρῃ]. — Ἐλα ἴδω σύ, κύριε! Δὲν μοῦ εἶπες προτῆτερα ὅτι ὁ Βρεχτύλος ἐπρόκειτο νὰ κλέψῃ τὴν ἀντικρυνή μας τὴν χήρα; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τὸ εἶπα, ναί. . . ἀλλὰ ξέρετε κάτι μοῦ εἶχε πεῖ ἡ Τζανιώ.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἡ Τζανιώ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Μάλιστα

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Καὶ ποῦ εἶναι τὴν τώρα;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ξέρω κ' ἐγώ!

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Καλῶν]. — Τζανιώ!

ΤΖΑΝΙΩ [Ἐσθθεν]. — Ἀμέσως.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἐλα γρήγορα ἴδω. . .

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἄνωτέρω καὶ ΤΖΑΝΙΩ

ΤΖΑΝΙΩ [Εἰσερχομένη δια τῆς θύρας τῶν δωματίων τῆς κυρίας Καρνούρη]. —
 Ὅριστε . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Γιὰ ἔλα ἴδω . . . Σὺ εἶπες εἰς τὸν Ἀργύρη
 πῶς ὁ κύριος Βρεχτύλος θὰ ἔκλεπτεν ἀπόψε τὴν ἀντικρυνήν τὴν
 χήρα ;

ΤΖΑΝΙΩ [Παρατηροῦσα ὀργίμως καὶ ἐκφραστικῶς τὸν Ἀργύρη]. — Ἐγώ, ναί . . .
 Ἀλλὰ κάτι μοῦ εἶχεν εἰπῆ ἡ κυρία Ἰουλία.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἡ κυρία Ἰουλία ;

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἄνωτέρα, ΙΟΥΛΙΑ καὶ ΑΝΘΟΥΛΑ

ΙΟΥΛΙΑ [Εἰσερχομένη μετὰ τῆς μητρὸς τῆς]. — Ἐγώ, τὸ εἶπα, μάλι-
 λιστα . . . Ἀλλὰ μοῦ τὸ εἶχε διαθεβαίωσι ἀπὸ ἴδω ἢ μαμά . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Καλέ, ἐγὼ ἀπλῶς εἶπα πῶς ὁ κύριος Βρεχτύλος
 τᾶχει φτιάσει μὲ τὴν ἀντικρυνή μας . . . ἀλλὰ κί' αὐτὸ μοῦ τὸ
 εἶπεν ὁ σύζυγός μου ἀπὸ ἴδω . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Δὲν ἀρονοῦμαι ὅτι σοῦ τὸ εἶπα . . . ἀλλ' ὄχι
 ἔτσι, καθὼς τὸ λές . . . ἄλλως τε κάτι μοῦ εἶχεν εἰπῆ κ' ἐμένα
 ὁ κύριος Κωδικέλλης . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Γελῶν]. — Χάχ ! ἄχ ! ἄ ! . . . Βρεχτύλε, νὰ σὲ
 φιλήσω εἶχες δίκαιον, φίλε μου, πολὺ δίκαιον . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Μὰ τί τρέχει . . . δὲν ἐνοῶ δόλου.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἐνεπιστεύθη, ὡς μοῦ εἶπες, κάτι τι ὑπὸ
 ἐχεμύθειαν καὶ διὰ δοκιμὴν εἰς τὸν κύριον Καρνούρη, καὶ αὐτὸ
 τὸ ἴδιον τὸ μυστικὸν διὰ τοῦ γύρου ἔφθασε μέχρις ἐμοῦ τόσον
 παρηλλαχμένον καὶ ἐξωγκωμένον, ὥστε συνέθησαν ὅσα συνέθη-
 σαν . . . Ἄ ! φίλε μου, εἶχες πολὺ δίκαιον.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [τῆ Ἀνθούλα]. — Μὰ γώ, κυρά μου, δὲν σοῦ τὸ
 εἶπα ὑπὸ ἐχεμύθειαν ;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄμ ! κ' ἐγὼ ὑπὸ ἐχεμύθειαν τὸ εἶπα εἰς τὴν
 Ἰουλίαν.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μήπως ἐγὼ δὲν τὸ εἶπα τᾶχτες ὑπὸ ἐχεμύθειαν
 εἰς τὴν Τζανιώ !

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἄμ! ἐγώ, νομίζετε, πῶς τὸ εἶπα τοῦ Ἀργύρη
γιὰ νὰ βάλῃ τὸν τελάλη; ! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Νάτα μας! . . . Μήπως ἐγὼ πάλι ἔβγαλα τὸν τε-
λάλη. . . Ὅσον τὸν κύριον Κωδικέλλη τὸ εἶπα καὶ μάλιστα ὑπὸ
πᾶσαν ἐχεμύθειαν!

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Μπράβο σας! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἐσωφρονίσθης τώρα ἢ ὄχι;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Καὶ μὲ τὸ παραπάνω! . . . Ἀπόψε μάλιστα
θὰ μετοικήσω . . . καὶ σᾶς τὸ λέγω ὑπὸ ἐχεμύθειαν . . . διότι
ἐπιθυμῶ νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος ὅλος! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Παρατηρῶν ἱρωτικῶς τὴν Ἰουλίαν]. — Θὰ προσπαθήσω
νὰ σὲ ἀντικαταστήσω ἐγὼ ἐνταῦθα.

ΙΟΥΛΙΑ [Ἐνοήσασα τοὺς λόγους τοῦ Βρεχτύλου καὶ ἰδίᾳ πρὸς αὐτόν]. — ὦ!
εὐχαριστῶ, κύριε Βρεχτύλε, εὐχαριστῶ!

9 Ἀπριλίου 1898.

N. I. ΔΑΣΚΑΡΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς ἀντιπολιτευόμενον.

Ἀντιπολιτευόμενος ὁ μακαρίτης ἦτο!
Εἶχ' ἐγγενῆ αἰσθήματα, ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις,
Καὶ ὑπὸ τούτων πάντοτε ἀγνῶς ἐνεφορεῖτο
Ἄλλ' ὅμως... τὸν κατέλαβον στομαχικαὶ παθήσεις.
Ἀπέθανεν φιλόπατρις καὶ ὀμιλῶν καὶ γράφων,
Μὲ ἄλλους λόγους... νησιτικὸς κατῆλθεν εἰς τὸν τάφον.

[Ἐκ τῶν τοῦ Δ. Κόκκου]